

De Siberiese Marteling

donkerkoud halloetje,

[Incognito reizend door De Laaglanden]

nou, dat was me t ritje wel, zeg! de nachttrein van 02:17. eerst heeft ie 20 minute vertraging en sta je compleet weg te blauwbekke, maar je houdt je maar vast aan de hier aanwezige lotgenoten die hetzelfde kruis moete drage. er wordt steeds omgeroepe dat "de trein naar utrecht, den bosch en eindhove van spoor 7 vertrekt", maar er wordt vooral niet bijgezegd dat de trein vertraging heeft. dat doen ze nl niet meer bij de ns, want dat klinkt zo negatief, en daar zou je je misschien nog s heel vervelend door kunne gaan voele.

wij staan dus feitelijk met ze allen al meer dan 20 minute weg te vrieze en zijn ons daar zeer bewust van, maar omdat het woord "vertraging" niet genoemd wordt, zijn we heel blij. daarna wordt er omgeroepe dat de trein vanaf perron 2 vertrekt, oftewel de hele bups gaat verhuize. van een beetje beweging word je lekker warm, moet de ns gedacht hebbe. wat zorge ze toch goed voor ons. zometeen kome ze nog koffie brenge! diezelfde melding wordt nog een aantal keer gedaan, en zo sta je ook op perron 2 nog ruim 10 minute half dood te gaan, maar er is niet gezegd dat er vertraging is, dus we zijn intens gelukkig.

ah, eindelijk! daar is ie dan! eerst eve een compleet vak ajax-supporters late uitstappe - wel een beetje voortmake graag, want we hebbe het koud - en daarna stappe we snel in, want in de trein is het lekker warm. of toch niet? heeft de verwarming soms ook 30 minute vertraging? dat is jammer, want als het goed is, is de trein over 25 minute in utrecht, dus enkel de mense die naar den bosch of eindhove moete, zoude in dat geval nog een staartje warmte kunne meepikke en wellicht net van die definitief intredende vriescoma gered kunne worde. de siberiese marteling van perron 7 en 2 vindt in de trein onverminderd voortgang. ook hier sterve we beetjes meer, zelfs in dié mate dat een jongen in een coupe naast mij al in zichzelf begint te prate en te schelde op de ns "hoe dit nou toch in godsnaam allemaal mogelijk is". zelfs de pitch van de ringtone van een telefoon verderop lijkt warempel tijdens het afspele te zakke, want in koude lucht plant geluid zich langzamer voort, en in een kouder wordende lucht krijg je aldus een doppler-effect.

en als je denkt dat je alles gehad hebt, gaat de trein, vlak voordat hij in utrecht het station binnerijdt, ook nog weer eve een tijdje stilstaan, want nu moet eerst de andere nachttrein (die de andere kant op gaat) van ons perron weg. tja, misschien hadde we dan gewoon ietsje eerder moete vertrekke uit amsterdam ofzo? zodat wíj degene ware die in utrecht het eerst maalde omdat wij het eerst kwame? is dat een lumineus idee of ben ik nu mijn tijd ver vooruit? of is het misschien een lumineus idee om hier alvast de deure ope te gooie, want we wille echt nog maar 1 ding, en dat is: uit deze trein! "buite is het warmer!", houwe wij ons voor.

na enkele minute kraakt de speaker en begint de omroepsmurf schoorvoetend zijn excuses aan te biede. is het misschien een lumineus idee om daar in amsterdam om 02:17 al mee te beginne? - het moment waarop al lang en breed duidelijk was dat de trein vertraging had vanaf spoor 7 zal vertrekke? hoe dan ook, juist op het moment dat hij zegt dat "het allemaal niet meezit" en dat we hier nog fijn een tijdje zulle blijve staan wachte, komt de trein warempel in beweging en zorge deze valse-nichte-streek van de machinist er aldus voor dat het commentaar van de omroeper verwordt tot een sketch uit monty python.

als ik de trein uitstap, moet ik nog uitkijke dat ik niet direct op me plaat ga door het laagje ijs dat de ns heel subtiel precies bij deze uitstapplek op de grond heeft late groeie. als ik daarna voor me zie hoe ik zometeen fijn op me fiets zit en naar me warme huisje snel, schiet me ineens te binne dat ik me fiets hier natuurlijk helemaal niet heb! een kouwe klauw grijpt mij in de nek, maar ik heb geen warmtereserves meer imme lijf om deze onder-nulse temperature nog langer weerstand te biede, dus

ik moet nu zelfs overschakele van fysiek op psychies cq ik bedenk allerlei excuses waarom het veel beter is om helemaal naar huis te lópe ipv te fietse. eh... fietsend heb je meer last van de kouwe wind... eh... de fiets voelt koud aan qua zadel en handvate... eh... als ik gefietst zou hebbe, is de totale afstand die ik afleg groter... eh... als ik loop, kan ik beter zien hoe koud alle anderen het op straat hebbe, en gedeelde smart is halve smart... enz enz enz.

onderweg schiet mij nog heel eve het beeld te binne van hoe ik in spanje, op een hete zomermiddag, ín een cafeetje een lekker sigaretje zit te roke met de verwarming op 10, maar ik druk dat beeld direct weg door de gedachte aan Tanige Tanja, die in siberie tijdens de oorlog snachts 20 km gaat lope met 40 kg bepakking bij een temperatuur van 60 grade onder nul, met in haar maag een mengsel van sneeuw, mos en rauwe, bevrore kikkers. ik besluit dat ik in een soort hybernate-toestand zal doorlope, en ik besluit ook dat ik nooit meer imme leve zal zeure over absoluut futiele zake als een rookverbod of een boete van de milieupolitie. als ik de laatste hoek omga, zwalk ik warempel van links naar rechts alsof ik een paar glaasjes van dat speciale spul van Joke te veel op heb. daarna wordt het zwart voor me oge en herinner ik me niets meer.

als ik weer bij zinne kom, blijkt ik al thuis te zijn, voorover liggend richting de verwarming, met mijn hand om de knop die op 10 staat, en met de klok op 7 uur, oftewel: ik heb t kennelijk gehaald. ure gelede al. dat ene kleine condensatortje dat, reeds lang nadat je mobieltje automaties is uitgevalle omdat de batterij leeg is, nog net dat laatste beetje stroom geeft om de geprogrammeerde nummers niet verlore te late gaan - dat ene kleine condensatortje dat kennelijk ook in mijn hoofd zit, heeft er precies voor gezorgd dat ik die allerlaatste levensreddende handeling nog net heb verricht. ik heb t gered. ik heb de hele noordpool lopend overgestoke. van siberie tot canada. en nu lig ik in een warme iglo bij te kome en strekt de arm van een lieve eskimo zich uit om mij een kokend hete kop koffie te overhandige. op de mok zie ik vaagjes een bekend blauw-met-geel logo met daaronder de slogan: "waar zoude we zijn zonder de trein?".